

Režija: Pawel Pawlikowski

Scenarij: Pawel Pawlikowski, Janusz Glowacki, Piotr Borkowski

Direktor fotografije: Łukasz Żal

Montaža: Jarosław Kamiński

Zvuk: Maciej Pawłowski, Mirosław Makowski

Kostimografija: Aleksandra Staszko

Scenografija: Katarzyna Sobańska, Marcel Sławiński

Producent: Tanya Seghatchian, Ewa Puszczyńska, Piotr Dzięcioł, Małgorzata Bela

Produkcija: Opus Film, Polish Film Institute, Apocalypso Pictures, MK2

Productions, BFI Film Fund, Film4, MK2 Films, Protagonist Pictures

Kontakt: mk2 Films / Protagonist Pictures

Uloge: Joanna Kulig, Tomasz Kot, Borys Szyc, Agata Kulesza

*„Crne oči vi plačete što se sresti ne možete“*

*Kad Zuzana kaže da nije htjela s njim pobjeći jer je znala da ne mogu uspjeti,*

*Viktora ni ta hladna činjenica, za njega gora od hladnog rata, ne zaustavlja*

*na putu u propast*

### ***Hladni rat***

Kundera i Kaufman u „Nepodnošljivoj lakoći postojanja“ pokazuju da je sreća u nama, a ne na Istoku ili Zapadu. Život je jednokratna pojava i nema popravka nakon donesenih odluka. Ideologije s obje strane zidova i željeznih zavjesa hipertrofiraju svoju ulogu i svrhu. Hladni rat prikazuje život umjetnika u represivnoj zemlji i vremenu, ali ako je po čemu impresivan, on je to po glazbi i apostrofiranju ljudskog glasa

Ljubav je za Viktora sudbina kojoj se prepušta bez ostatka, od prvog susreta sa Zulom do posljednjeg dana života ignorirajući sva upozorenja i znakove na putu. Zuzani je Eros sredstvo, njeni demoni instrumentaliziraju ljubav, njezin je bog i pobjednik - tanatos. No, je li za to „kriv“ hladni rat?

Nekadašnji pijanist i dirigent Viktor član je komisije na seoskoj audiciji za folklorni ansambl koji će prezentacijom poljskog narodnog blaga promovirati novo socijalističko društvo. Crno bijeli svijet reda se u kadrovima (koji su montirani zatamljenjima poput zastora koji pada na pozornicu) bijedno odjevenih seljaka, škrtih pejzaža, ratnih ruševina i predimenzioniranih političkih simbola u pozadini. Zapanjujuće je rudimentaran i markantan glazbeni izričaj kandidata za zbor, među kojima je u Zuzana, koje će Viktor i njegovi nasljednici brusiti do najfinijih tonova i prezentirati na svjetskim pozornicama. Nižu se slavenski temperamentni plesovi, živopisne nošnje i melenkolično pjevanje o neostvarenoj ljubavi. Viktora će fatalna ljubav prema Zuzani ošiniti upravo nerazumnom snagom Viktora.

Viktor će pokušati umaći poljskoj hladnoratovskoj stvarnosti u kojoj Zuzana migolji kako zna i umije. Ona, na uvjetnoj slobodi zbog pokušaja ubojstva, Viktora ljubi tajno, a prokazuje javno. Želeći dati priliku zajedničkom životu na Zapadu, Viktor prebjegne, ali Zuzana ostaje. Zatim se izgube na nekoliko godina pa ponovo nalaze i pokušaju zajedno živjeti i stvarati u Parizu, koji će Zuzana odbaciti s prezirom i vratiti se u Poljsku. Jer, ljubav nije stanje, nego zbivanje i promjena, katkad je opaka zvijer koja bezumno grabi, ali i umiljato janje koje se lako predaje. Nožem kojim je davno nasrnula na oca silovatelja, Zula je u svojoj duši urezala patologiju i destrukciju. Iako će, paradoksalno, zbog opstanka

bježati, počinuti razne izdaje, mijenjati mjesta i žrtve, ostaviti dijete... njenoj žudnji za smrću, kao ni Viktorovoj predaji nema pomoći.

Život u emigraciji potamnio je sjaj nekad velikog pijanista, koji je klasičnu glazbu zamijenio džezom u europskim noćnim klubovima i ovisnošću o drugima. I on će se zbog Zule vratiti u domovinu, a režim će mu slomiti prste i oduzeti dar sviranja, jedino što ima. Različitosti koje su se privlačile, odvojile su Zulu i Viktora, barem na ovom svijetu. Učenica se odmetnula od Pigmaliona, ali i boga u kojega je vjerovala. Ista srušena crkva s početka filma bez kupole, s očuvanim obrisima svetačke freske crnih očiju, poput onih u spomenutoj pjesmi, mjesto je ritualnog razrješenja drame, simboličke svadbe sa smrću.

Glazbeni lajt motiv koji prati i komentira događanja, poljska narodna pjesma o neostvarenoj ljubavi, varirat će se u različitim aranžmanima. Veličanstveno će i prožimajuće zvučati ženski zbor, umornim će se i proročanskim činiti Zuzanino soliranje na francuskom. Bio on izraz pojedinca ili naroda, doslovan ili simboličan, glas koji je grub, žilav, moćan ili divan, pronosi ono najljudskije u nama, od najelementarnijeg do najsofisticiranijeg. Režimi i politike su prolazne kulise, nestaju pojedinci i mase, umjetnost je neprolazno svjedočanstvo našeg višeg bivanja na zemlji.